

Vastaus kirjalliseen kysymykseen liikuntapalveluiden arvonlisäverokantojen yhtenäistämisestä

Eduskunnan puhemiehelle

Eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ssä mainitussa tarkoituksessa Te, Arvoisa puhemies, olette toimitannut asianomaisen ministerin vastattavaksi kansanedustaja Pia Kauman /kok ym. näin kuuluvan kirjallisen kysymyksen KKV 511/2020 vp:

Aikooko hallitus edistää vuonna 2018 liikuntapoliittisessa selonteossa ehdotettua yhtenäisen arvonlisäverokannan muodostamista liikuntapalveluissa sekä

miten hallitus aikoo edistää tasa-arvoista arvonlisäverokohtelua eri liikuntamuotojen välillä?

Vastauksena kysymykseen esitän seuraavaa:

Arvonlisäverolain (1501/1993) mukainen yleinen verokanta on 24 prosenttia. Palveluun, jolla annetaan mahdollisuus liikunnan harjoittamiseen, sovelletaan alennettua kymmenen prosentin verokantaa. Palveluihin, joiden pääasiallinen sisältö on koulutuspalveluna pidettävä liikuntaan liittyvä palvelu tai huvin ja ajanvietteen tarjoaminen, sovelletaan yleistä 24 prosentin verokantaa.

Arvonlisäverotuksessa sovellettavista verokannoista on säädetty jäsenvaltioita sitovasti yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetussa neuvoston direktiivissä (2006/112/EY). Jäsenvaltioilla ei ole kansallisin päätöksin oikeutta soveltaa alennettuja verokantoja muihin kuin direktiivissä mainittuihin tavaroihin ja palveluihin. Tavarat ja palvelut, joihin jäsenvaltiot voivat soveltaa alennettua verokantaa, on lueteltu direktiivin liitteessä III. Kohdan 14 mukaan alennettua verokantaa voidaan soveltaa urheilulaitosten käyttöoikeuteen.

Verohallinto on toukokuussa 2018 antanut ohjeen (diaarinumero A75/200/2018) liikuntapalvelujen arvonlisäverokohtelusta. Koska erilaisten liikuntaan liittyvien palvelujen luonne ja sisältö vaihtelevat merkittävästi, niiden verokohtelu joudutaan tietyissä tilanteissa ratkaisemaan tapauskohtaisesti ohjeessa esitetyjä periaatteita soveltaen. Ohjeeseen sisältyvät myös korkeimman hallinto-oikeuden tästä tulkinnallisesta kysymyksestä antamat ratkaisut.

Ohjeen mukaan ohjatun liikunnan mahdollistava palvelu on usein kokonaisuus, johon sisältyy liikuntaan soveltuvan tilan lisäksi liikuntalajin ohjausta. Ratkaistaessa sitä, onko myytävässä palvelussa kyse ohjatusta liikunnasta vai opetuksesta, huomioon otetaan harjoitettavan liikuntalajin

Vastaus kirjalliseen kysymykseen KKV 511/2020 vp

tai liikuntamuodon sisältö ja olosuhteet, joissa palvelu suoritetaan sekä palveluun sisältyvän ohjauksen tai opetuksen määrä, laatu ja merkitys ostajalle. Vertailukohtana pidetään kyseisen lajin tavanomaista harjoittamistapaa.

Alennettujen verokantojen soveltaminen synnyttää aina rajanveto- ja tulkintaongelmia suhteessa muihin palveluihin, joihin sovelletaan yleistä verokantaa. Alennetun verokannan alaisen ohjatun liikunnan ja yleisen verokannan alaisen koulutuksen välinen rajanveto on jossain määrin tulkinnallinen. Liikuntaan liittyvän palvelutarjonnan laajetessa ja monipuolistuessa uusia tulkintatilanteita syntyy jatkossakin. Rajanveto- ja tulkintatilanteiden poistaminen lainsäädännöllä on ongelmallista. Myös arvonlisäverodirektiivi rajoittaa alennetun verokannan soveltamisalan laajentamista.

Edellä esitetyistä syistä liikuntapalvelujen verokohtelua tulee jatkossakin pyrkiä selkeyttämään ja samalla edistämään tasapuolista arvonlisäverokohtelua sekä tuomioistuinten oikeuskäytännössä että kehittämällä Verohallinnon ohjeistusta ja varmistamalla, että verotuskäytäntö on mahdollisimman yhtenäistä. Verovelvollisilla on myös aina mahdollisuus pyytää etukäteen Verohallinnon kirjallista ohjausta tai ennakkoratkaisua liiketoimen verokohtelusta.

Helsinki 9.7.2020

Valtiovarainministeri Matti Vanhanen